

Çınar Ağacı

– HüseyinAkdemir · 20 Aralık 2010

Ağustos, öğle zamanı. Karşı evlerden birinin önünde iki kadınla birlikte oturan, kocalarının ve komşularının dedikodusunu yapan kadınlardan biri çocuğuna sesleniyor bağırarak.

-Uzaklaşma buradan! Sakın çınar'ın yakınına gitme, babana söylerim yoksa!

Çınar dediği benim. Evet, ben bir çınar ağacıyım. Dört yıl oldu kimselerin yanıma uğramadığı.

O talihsiz olaydan sonra bana gelen yolu çitlerle çevirdiler. Artık ne bir çocuk ne de büyükler yanıma uğramaz, gölgemden faydalanmaz oldu. Hiçbir baba, çocuğunun sallanması ve kendisini kuşlar kadar özgür hissetmesi için, dallarıma salıncak asmadı. Üstelik kimseler hele de çocuklar yanıma yaklaşmasın diye, tüm komşular birleşip bana gelen yolu kocaman dikenli çitlerle çevirdiler. Tek başıma kalmıştım. Kocaman gövdem ve güçlü dallarımla yine de yaşamaya devam ediyor, uzun boyumla orada, çitlerin ötesindeki evlerde neler olup bittiğini görebiliyordum.

Yıllarca, şimdilerde baba ve anne olanlar bile, benim gölgemde dinlenip, dallarıma astıkları salıncaklarda sallanıp, saklambaç oynarlarken, kocaman kalın gövdemin, bazen yapraklarla dolu dallarımla üzerine çıkıp saklandılar. Onlar mutluyken ben de mutluydum. Yıllarca kabukları dökülmüş pırıl pırıl duran gövdeme, bıçaklarıyla sevdiklerinin isimlerini kazarlarken, gözyaşlarımı döktüysem de acımı hissettirmedim onlara. Kayboluncaya kadar gövdemin üzerinde taşıdım o isimleri.

Dört yıl önce, yine böyle bir yaz günüydü. İnsanlar bunaldıkları evlerden çıkıp, gölgeme, yapraklarımla serinleten rüzgârına sığınmış, kimi yanında getirdiği içkisini, kahvesini içiyor, kimi gövdeme yaslanmış gazetesini okuyor, kimisi de uyuyordu. Herkese yetecek kadar gölgem ve dallarımla vardı benim. Cıvı cıvıldı etrafım.

Kocaman kalın dallarımdan birine asılmış bir salıncakta çocuklar neşe içinde eğleniyor, sallanırken gökyüzünde uçmakta olan kuşlara değişiyorlardı merdeyse.

Adının Serhat olduğunu duyduğum sarı saçlı, mavi gözlü sevimli bir oğlan çocuğu daha henüz binmişti ki salıncağa, o ana kadar gölgemde tembel tembel oturan kadınlardan biri yerinden kalkıp salıncağın ipinden tutup durdurdu. Serhat'ı aşağıya indirip kocaman gövdesine ve yaşına aldırmadan kendisi bindi salıncağa.

Alışkındım buna, ömrümce taşıdım onları küçük büyük demeden. Ama o gün çok halsizdim. Bir önceki kış, geçmek nedir bilmemişti. Aylarca çıplak dallarıma yağın, buz kesmiş karın ağırlığı altında kaldım. Baharın gelmesi, güneşin gövdemi ısıtması, yeniden yeşerip yapraklanmam çok zaman aldı. Alışık olmadığım koşullardı bunlar. Öyle ki, kimi dallarımla güçsüz düşmüş, ilkbaharın ortalarında kalın yosun bağlamış, nefes alamaz olmuştu. İçten içe çürümeye başlamıştı. Kimileri de kırılıp ayrılmıştı bedenimden.

İşte o an salıncağın asılı olduğu dallarımdan birisi de bu çileyi çekmiş ama sonradan kendine gelip düzelmeye yüz tutmuş, yine de eski gücüne kavuşamamış henüz güçsüz dallarımdan biriydi. Çocukların ağırlığına dayanabilirdim de, bu kocaman kadının ağırlığı altında çatırdamaya başlamıştım. İniltilerim kadının kahkaha sesleri arasında kayboluyor, kimseler duymuyordu çılgılığımı. Çocuklar için, çocuklar için

dayanmalıyım, diyordum içimden. Daha sallanmak için sırada bekleyen çocuklar vardı. Hele küçük Serhat'ın sevinci yarıda kalmıştı. Çocukların yarım kalan sevinçlerine dayanamazdım. Bütün gücümle direndim kahkahayla, hoyratça sallanan kadının ağırlığına.

Bir türlü inmek bilmiyordu kadın. Kocaman kalın dalım pes etmek üzereydi. Kocasının, artık yeter! Uyarısıyla salıncağı terk eden kadın, yeniden gölgeme oturup diğer kadınlarla sohbeta daldı.

O gün akşama kadar bütün çocuklar gönüllerince sallanıp durdular. Ama Serhat, en güçsüzleriydi çocukların. Kendisine sıra gelmedi bir türlü. Aklım Serhat'ta kaldı. Onu da diğer çocuklar gibi mutlu görmek istiyordum. Yapabileceğim bir şey yoktu. Dallarım, yapraklarım Serhat'a bir şeyler anlatmaya çalıştıysam da, anlatamadım, beceremedim. Keşke, keşke konuşabilen bir ağaç olsaydım.

Hava kararınca kadar eğlendiler yanımda. Herkes kalkıp gittikten hemen sonra, küçük Serhat'ın bana doğru yalnız başına geldiğini gördüm. Belli ki gönlünce doyasıya sallanmak istiyordu. Salıncağa bindiğinde ben de dallarımı, gövdemi var gücümle hareket ettirip onun daha iyi sallanması için gayret ettim. Serhat mutluydu. Ben de.

Birden, gün boyu çektiği ağırlıklara dayanamayıp güçsüz düşen dalımın çatırdadığını duydum. Koptu kopacaktı yerinden. Bağırarak istedim, Serhat'a salıncağı terk etmesini söylemek istedim ama dilim yoktu işte. Büyük bir çatırtıyla yerinden kopan dalım Serhat'ın beline çarpıp onu yana fırlattı. Yüzükoyun yerde kalmış ağlıyordu. Ben sessiz kalmasından, her şeyin bittiğinden korkmuştum. Ağladığına göre canı acımış olsa da bir şey olmamıştı ve yaşıyordu. Ama yerinden kalkamıyordu. Kafasını zorla da olsa hafifçe kaldırıp kopan dalımın yerine bakmak ister gibi yukarıya, bana doğru baktığında burnunun kanadığını gördüm. Bir süre ağladı, anne! Baba! Diye bağırdı ama kimsenin onu duyması mümkün değildi. Üzüntümden ne yapacağımı bilemiyordum. Onunla konuşmak ister gibi dallarımı hareket ettirdim. Yapraklarımdan sesler çıkardım. Bir süre sonra yapraklarımdan sesinden oluşan rüzgâr Serhat'a bir ninni oldu ve gözlerini yumup uyumaya başladı.

Gecenin bir vakti, karşıdaki mahalle evlerinden ellerinde fenerlerle bir sürü insan bana doğru gelmeye başladı. Serhat'ı aramaya çıkmışlardı. Yerde yatıp uyuyakalan Serhat'ı bulunca çok sevindiler. Annesi onu öpüp koklarken, Serhat acı ile bağırınca belinin mosmor olduğunu ve burnunun kanadığını gördüler. Sonra da kırılıp yere düşmüş dalımı ve yanında duran salıncak ipini görünce anladılar ne olduğunu. O gecenin sonrasında mahalleliler çocuklar için tehlikeli olabileceğimi düşünerek, onların yanıma gelmesini de, salıncak kurmalarını da yasakladılar. Yasakları dinlemeyip gizlice yanıma gelen, gölgemde saklambaç, beş taş ve türlü oyunlar oynayan çocukları görünce de, onların tümünden benden uzak kalmaları için, uzun dikenli çalılarla bana gelen yolu kapattılar.

Dört yıl. Tam dört yıl oldu ne bir çocuk uğrar oldu yanıma, ne bir başkası. Koca dört yılda dört ilkbahar, dört sonbahar, dört kış ve bu yaz da geçerse dört de yaz olacak. Tam dört kez kabuk bağladı gövdem, dallarım, dört kez de döküp kabuklarımı yeniden canlandım belki gelirler diye. Ama gelmediler. Oysa ne çok özledim onları. Yine gölgemde durup dinlenmelerini, eğlenmelerini, dallarıma salıncak kurup gökyüzüne doğru havalanmalarını. Hatta, hatta gövdemi bıçaklarla kazıyıp, sevgililerinin isimlerini yazmalarını bile özledim. Gelsinler diye, bana gelen yolları yeniden açınlar diye neler yapmadım. İlkbaharda en güzel yeşile boyadım yapraklarımı, yazın cehennem sıcaklığında en güzel gölgemi serdim toprağa, sonbaharda sarının her tonunu giydim üzerime, kuşların en güzel seslisini konurdum

dallarına, hiç biri, hiç biri kâr etmedi. Ne gelen vardı yanıma ne de benden yana bakan. Koca bir çınardım ve tek başımdaydım. Şimdi artık kötü kış koşulları değildi beni içten içe çürüten, beni görmezden gelen, gölgemden, serinliğimden, yapraklarımın, dallarımın güzelliğine aldırmayan, mutlu sesleriyle yanımda cıvı cıvı koşturmayan insanlardı beni hüznülendiren ve içimin çürümesine neden olan.

Dört yıldır gözüm hep yollarda. Hep o uzun, çirkin dikenli çitlere bakıp durdum.

İşte dün öğle zamanı, boynum bükük yine uzaktaki evlere ve insanlara bakarken, o kadının çocuğuna; "çınardan yana gitme sakın" dediğini duyduğumda artık her şeyin bittiğini düşündüm. Ne kocaman gövdem, ne serin gölgem, ne de gökyüzüne doğru uzayan kocaman sağlam dallarım umurumdaydı. Ben artık kaderine terk edilmiş, kimseye bir faydası olmayan, kendisine bile umut vaat etmeyen zavallı bir çınardım.

Bugün öğlene kadar.

Yapraklarımı, dallarımı hatta gövdemi bile güneşin sıcaklığına bırakmış, ne olacaksa olsun artık diye düşünüp ölü bir sessizliğe gömülmüşken, evlerden yana neşeyle konuşup gülüşen çocuk seslerini duyunca artık bir umudum yoktuysa da, doğrulup baktım seslerin geldiği yöne. Bir anne, elinde baltaya benzer bir aletle yanında iki kız çocuğu ile bana gelen yolun üzerindeki çalılıarı kesiyordu. Merakla ve heyecanla izliyordum olanları. İçim kıpır kıpırdı. Yıllar sonra birileri bana doğru gelen yolu açıyordu. İnsanlar gelecekti yanıma. Çocuklar gelecekti.

Anne, baltaya benzer aletle çalılara darbe vurup yol açtıkça, yanındaki kız çocukları heyecandan yerinde duramıyor, sevinçten naralar atıyordu.

Az sonra kocaman bir boşluk açıldı çitlerde. Anne, elinde uzun ve kalın bir iple bana doğru gelirken çocuklar hızla yanıma yaklaşıyordu.

Gelenler sadece eğlenmek için değil, gölgemden faydalanmak, dallarıma salıncak kurmak için değil, bana yeniden hayat bağışlamak, yeniden can vermek için geliyordu.

Bezgin gövdemin üzerinde doğruldum, dallarımı dört bir yana, göğe doğru uzattım, yapraklarımı hareket ettirip serin bir rüzgâr oluşturdum. Dört yıl öncesine kadar yaptığım güzelliklerin en güzelini, en iyisini yapmak için uyandım, dirildim.

Anne dokundu gövdeye. Çocuklar gökyüzüne doğru sallandılar. Mutluydum. Mutluyum.